

KIRKEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 55	Utkommer hver måned	April 1935	Utgiver og redaktør: Sogneprest Slaattelid Davik	6. årg.

Bønn før altergang.

O Herre Jesus Kristus, den evige herlighets konge, jeg ønsker å komme til dig og motta ditt legeme, og ditt blod i det hellige sakramente, til din ære og til velsignelse for min sjel. Jeg ønsker å ta imot dig, fordi det er din vilje og du selv har bestemt det. Jeg ønsker å komme til dig for at jeg kan bli forenet med dig, så jeg herefter kan være i dig og du i mig, så ikke noget skal kunne skille mig fra dig i liv eller i død. Amen.

Efter altergangen.

O evige Fader, jeg ber dig, for din uendelige barmhjertighets skyld og for Jesu lidelses og døds skyld: gi mig kraft til å holde ut til enden og dø i din nåde. Amen.

Ved nadverbordet.

Mel.: Jesu dine dype vunder.

Jesus, når jeg nu skal knele på ditt alters knefall ned, vil de tunge tanker dvele ved hvordan jeg er bered; angst vil trenge på mig inn, vekke tvilen i mitt sinn: Tør jeg til ditt høibord trede? Tør din kalk min lebe væte?

»Den som hen til mig vil komme, støter jeg slett ikke ut«, — du har sagt det, mig til fromme, du min Herre og min Gud. Rik på synd, i troen svak kommer jeg, imot mig tak! Handle, Herre, efter ordet, unn mig plass ved nålebordet!

Bort fra mig og min elende ser jeg til din nådes hav: Ta min byrde du i hende, kast den i din egen grav!

Jeg har intet til dig med, neppe tro og mindre fred; skjenk av nåde bryllupsklæde! Skjenk av nåde bryllupsglede!

Biskop Jørgen Moe.

Hvem skal gå til alters?

(Fra en preken av Luther).

Vi vil nu tale nogen ord om de forskjellige måter som man kan motta sakramentet på. Nogen mottar det verdig og saftig, til evigt liv, andre derimot uverdige, sig selv til dom, så Gud vil straffe dem for det. Derfor er det meget om å gjøre å vite hvad det vil si: å *ete* og *drikke verdig eller uverdige*.

Her skal man da legge merke til at sakramentet ikke mottas uverdige av dem som oppriktig klager og bekjenner, at de er syndere, har megen strid med det onde i sig, stundom i overilelse taler et unyttig ord, somme tider blir utålmodige o.s.v. Disse og lignende synder henger ved oss, så lenge vi lever her på jorden, mere eller mindre. Men dersom du er inderlig bedrøvet over dette, og av hele ditt hjerte kjemper mot det onde og ikke slår dig til ro med det, men i sannhet hungrer efter syndsforlatelse, da skal du ikke holde dig borte fra nadveren fordi om du føler disse synder hos dig selv. For hvis du ikke vilde motta sakramentet, før du var fri for all synd, da kom du aldri til Guds bord. Uverdige derimot mottas sakramentet av dem som med vilje fremturer i sine synder, uten å tenke på omvendelse. For sakramentet er ikke innstiftet av Herren, for at man skal bli i sine synder, men for at man skal søke forlatelse for dem og kraft til å avlegge dem. Det som er om å gjøre er, at du av ganske hjerte erkjenner din svakhet

og så kommer hit for å søke trøst og hjelp. Den som ikke vil bekjenne sin synd og avstå fra den, for ham er der ingen plass ved Guds bord. Men det går i almindelighet helt bakvendt til med dette. De som ikke skulde frykte og som Gud tilbyr sin nåde og vil ha til sine barn, de kan ofte ikke bli frykten kvitt, kan ikke tilegne sig trøsten. De derimot som skulde være redde og er i høieste unåde hos Gud, de er ofte aller tryggest og går rolig til alters og mottar hvad der ikke tilkommer dem.

Derfor sier St. Paulus: Hvert menneske prøver sig selv, og således ete han av brødet og drikke han av kalken. Å prøve sig selv vil si å betrakte og betenke sin åndelige tilstand. Finner du da, at du er uten bekyrning for din sjels salighet, uten lengsel etter å bli befridd fra din synd, da har du grunn til å bli borte fra nadveren. Og vil du motta sakramentet i en slik ubotferdig tilstand, da mottar du det til dom. Bekjenner du derimot din synd av hjertet, sørger inderlig over den og tror at Gud vil tilgi dig av nåde for Jesu skyld, da er du skikket å gå til alters, da kan du dristig si til din Herre Kristus: »Akk Herre, jeg er en arm synder, og derfor kommer jeg til din nadver, så jeg kan få trøst hos dig.« Og tvil aldri på at du da vil være for ham en dyrebar og kjærkommen gjest. For nettop for de bedrøvede og urolige hjerter er dette bord gjort ferdig, så de her skal finne trøst og styrkelse. Derfor heter det også i skriften: »De hungrige har han fyllt med gode gaver, de rike har han sendt tomhendte bort, og: Salige er de som hungrer og tørster etter rettferdighet, ti de skal mettes.« En tom og hungrig sjel er det offer som mennesket må bringe Herren ved nadverbordet, for den føde som her er å finne, kan ikke få rum hos den som er rik og intet trenger. Man kan da vel også si, at når et menneske i sine egne øine er minst beredt til å motta sakramentet, da er det best beredt, og på den annen side er mennesket aldri mere uskikket til å få den hellige nadver enn når han synes han er mest skikket til det. Dette er således å forstå: Når et menneske føler sig aldeles fattig, elendig og trengende til den uforskyldte nåde, da er han nettop mest

mottagelig for denne. Og den mening at han er *verdlig* til å gå til Guds bord, den mening skal han frykte som død og helvede. Det rene hjerte skal han *søke etter* hos Herren ved å motta det hellige sakramente. Vår Frelsers ord står alltid ved makt: »De friske trenger ikke læge, men de som har det ondt.« Han er din Gud og trenger ikke til dine gode ting, men han er nådig mot dig og kommer til dig for å gi dig sine gode gaver.

Fra Claus Frimanns salmer.

Skjærtorsdag.

(Mel.: Jesu dine dype vunder).

Se min sjel hvad Jesus sine
rekker her ved nådens bord.
»Kommer, I av hjertet mine!«
— Hør, hvor nådefullt hans ord —
»her til min hukommelse.
Nyder her mitt legeme.
Drikk her! mitt blod er dette
som skal manges synd utslette.«

Her jeg ser Guds eget hjerte,
her et dyp av salighet,
hvori hver en nød og smerte
svinner bort og synker ned.
Se hvor kjærlig nådens Gud
favner her sin dyre brud.
Nåder her mot sjelen strømmen
av et dyp den ei kan tømme.

Giv jeg dette nådens sæte
aldri må mig nærme til
uten i det bryllupsklæde
hvori du mig skue vil.
Selv mig, Gud, du det ifør!
Selv for dig mig verdig gjort!
Selv mitt hjerte du oppvarme,
når jeg her skal dig omarme.

Levende for mig du male,
Frelser, her din kjærlighet.
Her lat dine vunder tale
til mitt hjerte trøst og fred.
Jeg vil da med frydesang
dig forkynne hver en gang,
du min sjel med nådens retter
her ved nådebordet metter.

Notisar.

Til kyrkje i Kjolsdal var det pr. 1. januar samla kr. 6425.00, heri medrekna det som er kome inn ved feste av graver på kyrkjegarden. Til dette kjem so det som sokna yter. Innsamlingi byrja ved nyår 1929. »Det munar då jamnt, ja det munar, so det stundom er hugnad å sjå!«

Rekneskap for Davik og Dombestein misjonsforeiningar 1934. I kassa 1. jan. kr. 1.88. Offer 1. pinsedag 70.85. Frå Dombestein 84.46. Frå Davik 398.21. Renter 3.16. Gåve frå K. H. 5. Tils. 563.56. — Sendt til det Norske misjonsselskap 510. Til Israelmisjonen 25. Til Santalmisjonen 25. Porto 1.20. I kassa 31. des. 2.36. — Inntektene er 60 kr. mindre enn i 1933.

Til sjukerøktlaget er innkomme: Basar i Haus kr. 103.40; Davik 80; Reksnes 86. Medlemspenngar: Berle 11, Hennøy 8, Davik 26, Reksnes 17, Levdal 16, Torheim 8, Aalfot 26, Dombestein 14, Bortne 10, Isane 15, Maurstad 54, Haus 25, Almenning 23, Leirgulen 15, Hunskaar 6, Rugsund 30. Jolelodd: Elde 5, Endal 5, Rugsund 10, Reksnes 5, Kjølisdal 10, Berle 5, Hennøy 3.25, Gangsøy 4, Haus 5, Davik 10, Aalfot 13, Levdal 5, Torheim 5, Rimstad 1.25. Dombestein 5, Bortne 5, Isane 5, Maurstad 5, Almenning 10, Leirgulen 1.75, Hunskaar 5. — Maiblomar: Bortne 3, Isane 5. Merke: Elde, Endal, Reksnes, Hennøy, Levdal, Torheim, Rimstad, Dombestein, Bortne, Isane, Maurstad, Hunskaar 2 kr.; Davik, Rugsund, Kjølisdal, Almenning 4 kr.; Berle 0.10; Gangsøy 1; Haus 0.80; Aalfot 0.74; Leirgulen 0.44. Kronerullingi: 23 kr.

Rekneskap for sjukerøktlaget 1934. Inn: Eige 1. jan. 34: I banken kr. 3108.77. I kassa 104.66. Utestående krav 481. Tils. 3694.43. — Medlemspenngar 476. Dagpenngar for sjukerøkt 348. Tilskot til helsesysterløn 100. Tilskot frå N.K.S. 150. Fra fru Lems dødsbo 100. Kronerullingi 86. Basarar 935.42. Offer 134.98. Maiblomar 178.30. Lodd 155.75. Merke 62.52. Sjukematerial 40.35. Andre innkomer 36.15. Renter 96.02. Tils. 6593.92. Ut: Løn til systrene 2018.30. Trygdekassa 74.32. Husleige 200. Årpenngar til Nasjonalf. og N.K.S. 50. Reisekassa 23.25. Materiell 184.69. Jolemerke 10.60. Lodd 30. Maiblomar 20.20. Porto og telefon 43.14. Doktorgransking av skuleborn 49.50. Gave til utlodningi 10. Reisentlegg for helsesystri 33.30. Trykkjending av lover 35.65. Til Rolf Lems legat 100. Andre utloger 12.05. Avskrive på utestående krav 80.50. Eige 31. desbr. 34: I banken 3164.79. I kassa 33.63. Utestående krav 420. Tils. 3618.42.

Uppropet mot fostermord fekk i Rugsund soka 1050 underskrifter. I heile prestegjeldet var det filsaman 1905 underskrifter, eit sers bra resultat.

Basarar: Husevåg 2. nov., 120 kr., delt likt millom heidningmisjonen og indre sjømannsmisjon. Haus 5. jan., kr. 112.22 til fimmisjonen.

Til innleggjing av elektrisk ljøs i Rugsund kyrkje er motteke 50 kr. frå fru Schellhass. På sokni sine vegner her eg hermed fram ei hjarteleg takk for denne vakre gåva.

Døypte: 24. febr. Jofrid, f. 8. des. av foreldre Jakob J. Josefsson Heggedal og k. Rasmia Pedersdr. — 3. mars Rolv Gunnar, f. 15. nov. av foreldre fiskar Kristian Rasmusson Midt-

vik og k. Gudrun Gregoriusdr. — 17. mars Arvid Olav, f. 28. nov. av foreldre gbr. Anfinn Larsson Lågeide og k. Oline Nilsdr.

For 100 år sidan. Døde: 25. april 1835 Lisbeth Larsdr. Yttre Isene, legdslem, 79 år. — Vigde: 16. april Jens Møklebust, ungkarl og tjenestekarl, 29 år, son til Rasmus Jensen, og Anne Christine Møklebust, 29 år, dotter til Rasmus Olsen. — 17. april Waldemar Huuslied, ungkarl og gårdmann, 34 år, son til Rasmus Pedersen, og enke Eli Ekornbakke, 35 år, dotter til Johannes Michelsen Davignæsset.

Gudstenester.

Skirtorsdag, 18. april: Rugsund og Totland.

Langfredag, 19. april: Davik og Aalfot.

1. påskedag, 21. april: Davik og Aalfot.

2. påskedag, 22. april: Rugsund og Totland.

1. sund. etter påske, 28. april: Davik.

2. sund. etter påske, 5. mai: Rugsund.

3. sund. etter påske, 12. mai: Aalfot.

17. Mai: Davik.

4. sund. etter påske, 19. mai: Rugsund.

Ved alle gudstenester altargong um nokon ynskjer det. — 1. påskedag ofring til sanitetslaget. 2. påskedag til heidningmisjonen. Hjelperesten skal frå 1. sundag etter påske styra Bremanger sokneprestembete medan det er ledigt.

Konfirmantlesing vert det fyrste gongen i Davik torsdag 25. april kl. 10, i Totland torsdag 2. mai, når dampbåten er komen innanfrå, i Rugsund måndag 6. mai, når båten er komen innanfrå, i Aalfot fredag 10. mai kl. 11.

Kvittering for kontingent: Torheim: Johan Torheim, Ivar Torheim 3 kr. Ole T. Torheim 2. — Davik: P. Drageset 6; Jonas Askeland 2. — Haus: Ingeborg Gillesdal 2. — Kjølisdal: Hans B. Kjøllesdal 2.50; Kristofer Sundal 2. — Rimstad: O. Hausle 5. — Maurstad: P. Midthjell 3. — Nordstrand: Sivert J. Vemmalvik 2; Johan Kvamme 4. — Berle: Gudmund Steinset, Isak Liset, Alfred Furenes 2. — Utanbygds: Ingvald Bergheim (Naustdal), Marie Loen (Loen) 2; Josefine Dyrstad (Svelgen) 1.50.

Hjarteleg takk til alle.

Våre døde.

25. februar: Anna Kristensdr. Bøen, ug.; f. 1880; magekatarr.

26. febr.: Johan Jensson Syrheller, g. fiskar; f. 1870 i Vemmalvik; hjartelaming.

26. febr.: Martin Aasebø, Rødeggan; f. 1923; son til Karl Aasebø; nyreforgiftning.

13. mars: Kristi Kristiansdr. Rimstad, karenkje; f. 1847 på Furnes; alderdom.

Du let menneskja venda um til støv og seier: »Vend attende de menneskjeborn!« Salme 90, 3.

Vitnemål.

1. Ein av dei mest namngjetne astronomar som nokonsinne har levt, er *Kepler*. Han sluttar eit kapitel i sitt hovudverk med denne bøni: »Fader åt ljosi, eg takkar deg fordi du har gjeve meg so stor ei glede ved ditt skaparverk, når eg vart full av fryd ved å sjå på det som dine hender har gjort. Sjå no har eg gjort ferdig det arbeid eg var kalla til og brukt til det den kraft som du har gjeve meg. Eg har synt fram for menneskja kor herlege dine gjerningar er, so langt som mi ånd er i stand til å fatta di endeløyse. Um eg, syndige menneskje, har skrive noko som var deg uverdigt, eller har søkt mi eigi ære, so tilgjev meg det i nåde.»

2. Den store tyske vitskapsmannen *Wilhelm von Humbolt* skreiv eingong: Til dei kraftigaste, reinaste og fagraste røyster som lyd til oss frå den grå fyrrtid høyrer bøkene i det Gamle Testamente. Eg har ofte tenkt på korleis det kunde vera mogeleg å samla ihop på ein stad so mykje stort og rikt og mangfoldigt som vi har i Bibelen. Um folk berre eig denne eine boki, so har dei i den ein rikdom av menneskjeleg åndsmakt: Historie, diktning, filosofi, og det soleis at det snaudt finst ei religiøs eller menneskjeleg kjensle som ikkje der får uttrykk.»

3. Tvo av dei fremste filosofar som historia melder um er *Leibnitz* og *Hegel*. Dei døydde bae den 14. november, den fyrste i 1716, den andre i 1851. Bae var dei kristne menn. Leibnitz skreiv ein sang som byrja med ordi: »Jesus, din død og ditt liv er vår glede og vårt liv.« Hegel klaga på sitt siste over, at han ikkje hadde gjeve Gud æra som han skulde. Han søkte trøyst i Bibelen og dei siste ordi hans var: »Jesus, drag meg nær til deg.»

4. Den kjende språkgranskaren *Max Müller* skreiv: Korleis skal eg kunna greida ut, kva eg har funne i det Nye Testamente? Eg hadde ikkje lese i det i mange år, og eg hadde uvilje mot det, då eg tok det i handi. Ljoset som blenda Paulus utanfor Damaskus var ikkje merkelagere enn det som stråla nedover meg, då eg her med ein gong fann oppfylling i alle voner, den mest fullkomne livsvisdom og lykelen til alle tilsynelatande motseiingar i den fysiske og moralske verdi.

Eg tykte at heile verdi er ordna med dette for augo å fremja den religion som Frelseren gjev oss, og er ikkje den guddomleg so skynar eg ingenting. Under alle mine granskingar av dei gamle tider har eg alltid kjent, at det var noko som vanta, og det var fyrst då eg lærde Herren å kjenna at alt vart klårt for meg. Med honom er det ingenting som eg ikkje finn løysning på.»

5. Den store stjernegranskaren *Newton* levde i barnleg kristentru. »Han nemnde aldri Guds namn utan å ta hatten av hovudet.« På dødssengi sanna han audmjukt, at heile hans vitskap berre hadde vore som ein leik med skjel på strandi ved det endelause hav av løyndomar. Han gledde seg som eit barn til å koma heim til Gud og der i det ævelege ljøs å få skoda inn ogso i alle løyndomar i naturi.

6. *Kopernikus*, grunnleggjaren av den nyare astronomi, døydde i trui på Kristus. Han fastsette sjølv denne innskrift på gravsteinen sin: »Eg bed ikkje um slik nåde som Paulus vann. Eg trår ikkje etter slik miskunn som Peter fekk. Eg bed deg inderleg berre um den nåde som du gav den krossfeste røvaren.«

Jeg trodde — —

*Jeg trodde da jeg var liten
det onde var ikke til,
det var kun gamle dages
truende skyggespill.
Kain var ond og Judas var ond
og alle hedninge-hunde, —
og lukket jeg blott min bibel i,
så lukket jeg for det onde.*

*Nu vet jeg, nu er jeg gammel
og ikke så mørkeredd, —
ser jeg mig selv i speilet,
ser jeg det onde med!
Kain er jeg, og Judas jeg
i sjelens dype grunne. —
Best å lukke min bibel op,
det hjelper mot det onde.*

Chr. Richardt.